

Foto: Henk Merbis op de molen waar hij als kind woonde.

okt 13

HENK MERBIS, geb. 1925 vertelt:

In Nesselande zijn twee straatnamen met een verhaal, de Janna Merbishof en het Van Elswijkhof. Dit waren namen van twee molenaarsfamilies die twee molens bewoonden in een blok van vier molens. Deze stonden in de Zevenhuizense Eendrachtspolder schuin achter de twee nu nog bestaande afgeknotte woonmolens uit 1700 aan de Zuidkade. De vier stonden achter in het land, vrij dicht bijelkaar, langs een boezem met

modderige grasdijkjes. Trapsgewijs maalden zij het overtollige water uit de polder de Ringvaart in. In de Tweemanspolder staan ook nog vier molens. Door het vroegere turfsteken waren er grote plassen ontstaan. Dat werden polders nadat ze met behulp van de molens droog waren gemaakt.

Janna Merbis was mijn overgrootmoeder, als weduwe hield zij hun molen draaiend. En Van Elswijk was de molenaarsfamilie van mijn moeders kant. Alleen christelijke molenaars werden door dijkgraaf Siem Paul aangenomen. Grootvader Hendrik Merbis was molenaar en trouwde met een molenaarsdochter Cornelia van Elswijk. Veel verdriet kreeg grootvader te verwerken in de Eerste Wereldoorlog (1914-1918) en direct erna. Eerst verloren ze hun veertienjarige dochter Janna, die een klap van de wieken kreeg. Kort daarna overleed zijn vrouw Jean Stam op 51 jarige leeftijd aan de Spaanse griep en daarna zijn andere dochter Jaantje die was getrouwd met de trein-seinwachter Petersma. Ze hadden een baby. Hij kwam dit verdriet slecht te boven en liep met grote levensvragen over het waarom. Hij is daarna nooit meer in de kerk geweest.

Mijn vader Leen nam het werk van zijn vader over, maar niet voor lang want in 1928 werden de molens overbodig doordat men het eerste watergemaal langs de Rotte bouwde. Het kostbare onderhoud van

molens speelde ook een rol. Het blok van vier molens werd jammer genoeg afgebroken. De dikke eiken planken van de waterloop zijn nog gebruikt voor varkensschuren. De boezem werd met Rotterdams huisvuil gedempt. Mijn ouders lieten na de molenafbraak een nieuw huis bouwen door van der Knaap aan de Onderweg die parallel loopt met de Ringvaart. Het Zuideinde noemden wij De Bovenweg. Ik was toen drie jaar, de oudste van hun zeven kinderen.

In de oorlog zijn de weilanden daarachter geïndeerd, tussen de Eerste en de Tweede Tochtweg. Met dynamiet werd een gat in de Onderweg en dijk geblazen. In het gat werden drie pijpen gelegd zodat het kanaalwater de polders in kon lopen. Ik werkte in die tijd als tuindersknecht bij Krone. was toen een sloot met een brugje. Ik werkte toen op de scheepswerf van Vuik in Capelle als elektrisch lasser. Ik heb er dertig jaar gewerkt en verdiende in het begin maar 90 cent per uur. Er reed wel een personeelsbusje maar ik ging er altijd fietsend heen, ook met sneeuw. Men bouwde er mooie grote zeeschepen, de tewaterlating was altijd een happening. Dan kwamen er veel dorpelingen kijken en kregen schoolkinderen vrij. De hoge heren stonden op het dek terwijl het schip gedoopt werd d.m.v. een champagnefles die men tegen de wand gooide. Dan werd de harde scheepsfluit aangezet en gleed het schip majestueus het water in met grote waterverplaatsing, zodat de toeschouwers op de kant vaak nat werden. Later was mijn schoonvader machinist op de hoge torenkraan. Van het prachtige uitzicht maakte ik

soms foto's. Jammer dat de scheepsbouw teloor ging na 1980, er was zoveel werkgelegenheid voor de omgeving. Ook werkte ik nog bij scheepswerf van der Giessen de Noord in Krimpen. En zo ging mijn tijd voorbij.

Foto: Zev.molenfam. Leen Merbis en Cornelia v Elswijk met kinderen